

[Birthe Hansen]

ministeren om at fortælle, hvor meget det betyder i kroner og øre fremover.

Hvad angår lovforslag nr. L 167, vil jeg godt spørge de radikale, om de er klar over, at man med dette forslag gennemfører en regulær proportional skat. Var det de radikales mening, at man ved at hæve det personlige bidrag til dagpengefonden fra 1,85 pct. til 2 pct. ville opnå en overdækning i 1985 på 305 mill. kr. og i 1986 på 100 mill. kr.?

På baggrund af denne overdækning ønsker SF forslaget tilbage til fornyet udvalgsbehandling.

Hvad angår lovforslag nr. L 172, vil jeg gøre en bemærkning til fru Pia Kjærsgaard. Under første behandling i sidste uge af nogle forslag, der vedrørte pensionister forsøgte fru Pia Kjærsgaard at tage patent på at tilhøre det parti, der alene ville gøre noget for pensionisterne. I SF arbejder vi altid for at bedre vilkårene for de pensionister, der kun har folkepensionen at leve af. At vi er uenige med fremskridtspartiet, skyldes de principper, der som regel ligger til grund for deres forslag, men så håber jeg at kunne glæde fru Pia Kjærsgaard i dag med at fortælle, at SF vil stemme for det ændringsforslag, de har stillet til dette lovforslag, for vi finder det også urimeligt, at der skal finde huslejeafhøjelse sted for pensionister.

Hvad angår lovforslag nr. L 175, vender vi os i SF imod indgreb i løbende overenskomster, og når det er sagt, skal jeg også sige, at SF i princippet ikke har noget at indvende imod, at man ved andre lejligheder drøfter størrelsen og omfanget af liberale erhvervs honorarer. Men i den sammenhæng, hvor dette lovforslag indgår, er vi modstandere og indstiller det til forkastelse ved tredjebehandlingen.

Derudover skal jeg henvise til de bemærkninger, som er anført af SFs medlemmer i arbejdsmarkedsudvalget i betænkningen om forslaget til fortsat ændring af dyrtidsreguleringen.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg undrede mig lidt over den tale, økonomiministeren holdt under det tidligere dagsordenspunkt, og overvejede såmænd også, om jeg på det tidspunkt skulle være gået op for at gøre det klart for økonomiministeren, at der i hvert fald er nogle, som ikke har

grund til at være glade – men jeg kan jo håbe, at det på en eller anden måde når frem til ham, hvis han nu ikke skulle vide det – og det er de arbejdsløse. Af de oplysninger, vi har fået i arbejdsmarkedsudvalget, fremgår det med al ønskelig klarhed, at det, de arbejdsløse kommer til at miste, hvis vi ser på en skæringsdato, der hedder den 1. januar 1986, rent faktisk er 53 kr. om dagen. Det vil sige noget, der svarer til 15,6–15,7 pct. af den daglige indtægt, som man via denne metode sørger for at de arbejdsløse får mindre. Jeg gad egentlig vide, om det også er gået op for alle i det radikale venstre, som er gået med i dette forlig, og som tidligere har taget afstand fra, at der skulle skæres så dybt i arbejdsløshedsdagpengene, som det blev foreslået tidligere af regeringen, nemlig at man skulle lave gradueringer i dagpengesystemet. Der stod det radikale venstre fast og sagde: det vil vi ikke være med til, og det skal de ikke have utak for. Men nu kan vi altså med papir i hånd med svar fra arbejdsministeriet vise ikke mindst det radikale venstre, at der nu er tale om, at dagpengemodtagere på højeste sats – og for den sags skyld også efterlønsmodtagere på højeste sats – mister 53 kr. om dagen, hvilket kommer til at svare til ca. 15,5–15,6 pct. af deres samlede løn.

Jeg synes, det er grotesk, at man er gået med til det, og jeg synes, at det er frygteligt at høre på, at det går så godt alt sammen, når vi nu ser, hvem det virkelig er, som kommer til at betale krisen. Så meget mere som vi kan se af avisartikler i øjeblikket, at der er nogle, der har god fremgang i deres forbrug, som kan låne penge og købe nye biler osv. Jeg kan forsikre, at det ikke er de arbejdsløse, der kan det. Jeg synes, det er asocialt, og jeg beklager meget, at det overhovedet er lykkedes at finde frem til et flertal, der ville gå med til så asocial en nedskæring, som der nu rent faktisk er lagt op til med dette forslag.

Jeg skal heller ikke undlade at sige, at der efterhånden er ved at opstå ikke en aftagt, for den har varet alt for længe ude omkring, men derimod noget, der kan minde om et oprør, hvor de arbejdende går sammen med de arbejdsløse, for de arbejdende har bestemt ikke nogen tiltro til de tal, som ikke mindst økonomiministeren og arbejdsministeren har fremlagt om, hvor strålende det ser ud for beskæftigelsen i den kommende tid. Mange